

“Estranys habitatges”

Diego Guirao

Dates: Del 15 de febrer al 6 de abril de 2018
Inauguració: Dijous 15 de febrer de 2018, de 19 a 21h

El taller de Diego Guirao (Mataró, 1956) s'obre a l'interior d'una antiga nau industrial del carrer Encarnació de Gràcia. L'antiga construcció amb columnes de ferro colat i parets de totxo ens recorda més el taller menestral d'una petita empresa que no pas l'opulència d'un gran espai fabril. Enmig de la ciutat, el taller del pintor és un espai ampli i allargat, amb una llum natural matisada, i ple de grans teles ordenades i recolzades a la paret i unes quantes escultures amb formes de grans larves i nius de mides humanes realitzades amb ferro forjat. Sembla que l'artista treballa simultàniament en les seves escultures i en les grans pintures.

Fa molts anys que conec Diego Guirao però encara no havia tingut ocasió de visitar el seu estudi a Barcelona. Per bé que durant algunes èpoques ha pogut dedicar menys temps del que voldria a la seva obra, el que sempre recordo d'ell és la seva fidelitat i el seu compromís amb la pintura. Després d'un temps de formació als anys setanta del segle passat, al taller de Pablo Mañé, a Mataró, a l'Escola d'Estudis Artístics de l'Hospitalet, a l'Escola de Belles Arts de Santa Cruz de Tenerife i al Departament de Gravat de l'Escola Llotja, de Barcelona, Diego Guirao adquirí una bona formació que li permeté de dominar les tècniques tradicionals de la pintura i el gravat. És a partir dels anys vuitanta, que començà a exposar en galeries i exposicions col·lectives, nacionals i internacionals, que va poder desenvolupar la seva obra personal entre la figuració i l'abstracció.

Als anys vuitanta, Diego Guirao forma part d'una generació de pintors que reivindiquen les noves abstraccions i s'identifica amb artistes com José Manuel Broto o Xavier Grau, uns pocs anys més grans, que practiquen una abstracció lliure que va més enllà de l'informalisme i de l'expressionisme abstracte. Però alhora no deixa d'interessar-se per la figura humana, per obres com les de Francis Bacon o altres membres de l'Escola de Londres.

Des dels anys noranta crec que consolida un llenguatge més personal que ha anat destil·lant i reelaborant al llarg de les dues darreres dècades. Una pintura abstracta que més enllà de la realitat tangible explora nous mons sensibles i imaginaris que s'obren al somni i a l'inconscient.

L'ampli estudi permet a Diego Guirao de treballar amb grans formats. Tot movent les seves grans teles amb destresa em va mostrant les obres pintades aquests darrers anys. Enmig de capes de colors matisades que formen un fons abstracte apareixen formes obsessives que es van repetint en variacions i evolucions diverses. Entre els grisos, blaus, ocres i taronges apareixen formes reconeixibles que semblen larves animals aparentment en moviment. El ritme de les pinzellades, de les zones de color, dels regalims de pintura, de les línies que conformen aquests paisatges intemporals aconseguen donar moviment a aquestes obres que constitueixen els estranys habitatges de l'artista. A més de diversos tipus de larves o cucs, hi podem distingir escales, conformades per graons ben dibuixats, o escales de mà, grans cercles, ataronjats o blancs, que podrien ser solars o lunars, creus, muntanyes, dibuixades en formes i línies negres que destaquen entre les diverses zones de color.

Diego Guirao no acostuma a posar títol a les seves obres. Per bé que totes les obres tenen una autonomia certa, no hi ha dubte que formen part d'un *continuum* que les enllaça en un mateix univers imaginari. L'artista mira cap al seu interior, és com si les obres fossin l'expressió de les pulsions, de les imatges de l'inconscient, del més endins.

En una de les obres que més m'han impactat d'aquests *Estranys habitatges* de Diego Guirao veiem els graons, dibuixats amb una línia negra, d'una escala en diagonal que puja cap al no-res, enmig d'un espai buit esbossat amb grisos i negres. L'escala dona una lleu profunditat a la tela de manera que la forma negra que apareix per dalt a l'esquerra i les zones pintades a l'esquerra d'un color vermellós i ocre, que poden evocar un foc, semblen estar en moviment en primer pla. L'obra planteja un inquietant espai de tensió i lluita que bé ens pot remetre al desig, a la visió o al somni.

I és que les obres de Diego Guirao ens enfronten amb imatges ambigües i complexes que ens captiven i ens atreuen, que ens interpel·len, que ens parlen, potser, del passat, del present o del futur, però que no ens deixen indiferents. Són els *Estranys habitatges* del nostre interior inquietant, del nostre món convuls i enigmàtic, estrany i bell.

Manuel Guerrero Brullet